

108272

ALLERS
REPORTASJE AV
LISBETH
DAVID-ANDERSEN

- Et stykke B-sepe, en pose erstatningskaffe, et par papirsko med bevegelig tresåle i størrelse 38 og en flaske kalosjelakk skal bli. Einar Aagaard ser ikke et øyeblikk forbauset ut mens jeg presenterer min ønskeliste.

I stedet spør han:

- Hva med et par silkestrømper av ypperste kvalitet til 5 kroner og 60 øre og en pakke sjampo som gjør håret like glansfullt som måneskinn på sjøen? Eller et par slitesterke barnebenklær til snaue 10'ern . . . ?

Dette er propagandaplakater fra siste verdenskrig. Aagaard mottok mange trusler fra fienden fordi han ikke ønsket å pryde butikken med nazi-reklame.

Over til venstre: - Både kassaapparatet og den 17 meter lange disken er den samme som da min far drev forretningen. I disken er det hele 153 forskjellige skuffer å holde styr på, uten at det byr på problemer, smiler Einar Aagaard.

kontor, møbelforretning, maskinutsalg og kortevarer inngikk i hans butikk.

- Jo, det var god butikk på den tiden, forteller sønnen, Aagaard, som har tatt sin mors familienavn. - Min far gjorde rask karriere på Jennestad som inntil begynnelsen av 20-årene var Vesterålens handelssentrum. I tillegg til landhandleriet kjøpte han opp 3000 mål mark og bygde Jennestad gård. Han trengte plass, for i sin tjeneste hadde han fire ungpiker, flere drenger, en guvernante, en butikksjef og sydame. Før våningshuset ble bygd, bodde vi alle, familien på syv barn, et pleiebarn, mor og far og de ansatte i få og små rom i annen etasje av butikken. Jeg ble født på lageret, ler Aagaard, - under de hylene der sjokoladen står oppstabbet i dag.

Allerede 10 år gammel startet Einar Aagaard sin karriere i farens landhandleri.

- Det var vel dette med at man skal tidlig krøkes dersom man god handelsmann skulle bli, min far mente var viktig, sier han. - I allfall fikk jeg klar beskjed om å ta mitt arbeid alvorlig fra første dag. Jeg fikk ansvaret for kopipressen på kontoret i tillegg til at jeg utførte alt forefallende arbeid. Min far er nok den mest pertentlige person jeg har kjent. Han tok kopi av all sin korrespondanse, den private såvel som den som gikk på forretningsdriften. Kopiene ble samlet i bøker, hver på 1000 sider. (Fortsettes side 91)

Allers 4/81 9

Og straks er han tilbake fra lageret med hendene fulle av et stykke norsk historie.

- Men jeg må nok beklage at det er mye her du ikke kan få med deg, forklarer han. - Varebeholdningen, som stammer fra tiden før og under krigen, har minket sterkt de siste årene, og de sortene jeg har kun et fåtall eksemplarer igjen av, har jeg bestemt meg for å beholde.

Saken er den at jeg for om lag et år siden gjorde kulturmyndighetene i Sortland kommune oppmerksomme på at dette «klenodiet» sannsynligvis kom til å bli omgjort til lager den dagen jeg takket for meg, dersom ikke de er interesserte i å bevare landhandleriet for etterslekten. Foreløpig har jeg ikke hørt noe fra kommunen.

Jeg for min del kan ikke forstå at ikke kommunens svar kom pr. omgående, for den 72-årige kjøpmannen på Jennestad, om lag åtte kilometer utenfor Sortland sentrum, må sannsynligvis eie og drive landets mest fantastiske «handelsmuseum».

HER HAR VI IKKE MODERNISERT SIDEN 1899

Det var i 1896 den 22 år gamle Ødvert Johansen, sønn av en kjøpmann på Helgeland, bestemte seg for å flytte til Jennestad og overta landhandleriet der. På den tiden var det båttrafikken som førte med seg handel, og det var viktig å ligge i nærheten av et skipsanløp. Og det gjorde nettopp Jennestad. Johansen drev det stort, både skipsekspedisjon, post-

Papirsko, erstatningskaffe og B-sepe, for inntil kort tid siden var dette lagervare hos Einar Aagaard.

8422 Jennestad postkontor har hatt samme poståpner og postsjef siden 1929. - Men nå er jeg bare vikar inntil postverket får nye lokaler, sier Aagaard.

